

Arrest

nr. 122 814 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. GUTIERREZ DIAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Khasavyurt (DAG) waar u ook woont. U bent getrouwd met A. A. (...) (O.V. X) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: A. A. (...) (O.VX), I. A. (...) (O.VX), J. A. (...) (O.VX) en A. A. (...) (O.V. X).

Op 27 november 2008 bent u samen met uw man A. A. (...) en uw toen drie minderjarige dochters A. (...), I. (...) en J. (...) in België toegekomen en diende er die dag een eerste asielaanvraag in omdat de autoriteiten van uw land uw man beschuldigden van hulp aan rebellen. Op 28 januari 2009 ging het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag en die van uw man over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) maar de RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 21 april 2009. Op 25 mei 2009 dienden u en uw man een tweede

asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 29 juni 2009 terzake echter om jullie asielaanvragen niet in overweging te nemen. In datzelfde jaar komt ook uw schoonmoeder S. A. (...) (O.V. 6.507.413) toe in België en dient er op 13 oktober 2009 een asielaanvraag in, zich ook baserend op de problemen van uw man. Op 21 september 2012 gaat het Commissariaat-generaal terzake echter over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die door de RVV in beroep bevestigd wordt op 11 januari 2013. Kort daarvoor, op 22 december 2012, werd uw vierde dochter A. (...) geboren in België. Kort na haar negatieve beslissing keert uw schoonmoeder naar jullie huis in Dagestan terug.

Op 16 september 2013 dienen u en uw man een derde asielaanvraag in die op 5 november 2013 in overweging wordt genomen door het Commissariaat-generaal. In het kader van deze asielaanvraag verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2008 en zich nog steeds te beroepen op dezelfde problemen als tijdens uw oorspronkelijke asielaanvraag, i.e. de problemen van uw man. Als gevolg daarvan zou de politie in jullie afwezigheid nog een aantal keer zijn binnengevallen in jullie huis in Dagestan.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor onderhavige derde asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man A. A. (...) (O.V. 6.356.221) (CGVS p. 2). Aangezien in het kader van de (huidige) derde asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd. Deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State, maar meteen een nieuwe, tweede asielaanvraag ingediend. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag in kwestie en staat de beoordeling ervan vast.

Inzake uw tweede asielaanvraag, waarbij u verklaarde dat de door u aangehaalde problemen nog steeds niet beëindigd waren en waarbij u een aantal nieuwe documenten voorlegde (verklaring 2de AA dd. 15.06.2009 vraag 36), werd door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist om deze niet in overweging te nemen. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde inzake uw tweede asielaanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag immers dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw tweede aanvraag niet in aanmerking gekomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, derde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (i.e. het feit dat men u ondervraagd had over uw islamitische studies in Turkije in de jaren negentig en het feit dat u in 2008 beschuldigd werd van hulp aan rebellen omdat u in verband werd gebracht met een aantal vrienden van uw neef die opstandelingen waren, zie 1ste AA + CGVS 3.12.2013 p. 3-5), mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvra(a)g(en) incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt een usb-stick voor met daarop twee nieuwe elementen: een internetartikel over uw oom S. A. (...) die begin 2013 werd meegenomen en een videofragment van een inval door de politie bij u thuis in Dagestan.

Wat betreft het artikel over uw oom dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat zijn vasthouding niets te maken heeft met uw problemen ('hij is er zeker niet bij betrokken. Wij hebben niets te maken met dit incident. Volgens mij heb ik niets met die zaak te maken', CGVS p. 6). Bijgevolg kan dit stuk bezwaarlijk

gezien worden als een element dat zou kunnen aantonen dat de eerdere beslissingen inzake uw eigen asielaanvraag incorrect zouden zijn geweest. Dit blijkt ook uit een aantal verklaringen die u over dit artikel over uw oom aflegt. Zo verklaart u dat u eigenlijk niets wist over dit artikel (noch van het bestaan noch van de inhoud ervan) tot uw neef u hierover vertelde. Die zei u dat het door een mensenrechtenorganisatie werd gepubliceerd maar dewelke weet u niet. U verklaart dat uw oom verdween in januari maar of dat dit jaar was of vorig jaar weet u niet meer. Over de reden van zijn meenamen of over zijn ontvoerders heeft u geen idee (CGVS p. 5-7). Welnu, als de vasthouding van uw oom iets zou te maken hebben met uw problemen – quod non – kan verwacht worden dat u van dergelijke zaken beter op de hoogte bent; te meer omdat u verklaart dat deze informatie over uw oom gemakkelijk op het internet te vinden is (CGVS p. 5 + zie internetartikel toegevoegd aan administratief dossier). Dit is in casu niet het geval.

Wat betreft het videofragment van de inval bij u thuis waarbij uw moeder aanwezig was, dient gewezen te worden op een aantal opvallende vaststellingen hieromtrent die de bewijswaarde ervan sterk ondermijnen. Om te beginnen verklaart u dat het uw buurman was die de opname maakte in het geheim met zijn mobiele telefoon. Op een bepaald moment stopt hij met filmen, volgens u moet hij bang geworden zijn. Als u gevraagd wordt hoe het komt dat uw buurman op het moment van de inval in uw huis aanwezig was, verklaart u dat hij op een bepaald moment bij jullie thuis is binnengestapt en beginnen filmen is, waarmee u bedoelt dat hij pas na de inval door de politie in uw huis is binnengegaan.

Als u daarop gevraagd wordt waarom de politie de buurman binnenliet terwijl ze een inval aan het doen waren, verklaart u dat u dat niet weet en dat 'het bij jullie geen probleem is om erbij te komen, zelfs als er geschoten wordt op de binnenplaats of zo'. Als u nogmaals gezegd wordt dat het toch heel vreemd is dat de politie een buitenstaander toelaat in een huis waar ze bezig zijn met een huiszoeking en dat uw buurman zelfs de man achtervolgt en blijft filmen als die een aanpalende slaapkamer naast de living binnengaat en daar dingen overhoop begint te gooien, verklaart u dat het zo is en dat 'de buurman volgens jullie traditie waarschijnlijk werd binnengelaten omdat enkel uw moeder en zus aanwezig waren en men zo de vrouwen niet bang wou maken en dat de toegang dan niet beperkt is' (CGVS p. 7-9). Het CGVS stelt zich echter ernstige vragen bij deze gang van zaken. In het licht van het harde beleid van de autoriteiten van uw land tegenover rebellen en de soms genadeloze werkwijze van de autoriteiten in de strijd tegen dergelijke opstandelingen, is het bijzonder weinig aannemelijk dat de politie uw buurman zomaar en 'volgens de traditie' zou binnengelaten hebben tijdens de inval in uw huis: in de context van het actuele (on)veiligheidsklimaat in uw land van herkomst is het veel logischer dat de politie de geheimhouding en de integriteit van hun werkwijze tijdens een inval verkiest boven traditie, om aldoende niets aan het toeval over te laten en hun werk te kunnen uitvoeren volgens de bij hen geldende geplogenheden. In deze kan er verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd: daaruit blijkt dat dergelijke 'speciale operaties' tegen vermeende rebellen erop neerkomen dat de ordediensten de verblijfplaats van deze personen omcirkelen en afsluiten of hun wagen klemzetten waarbij er zelfs vaak vuurgevechten ontstaan. Welnu, als de politie op dat moment bij u binnengevallen was op zoek naar u omdat ze u nog steeds verdachten van hulp aan rebellen, is het zodoende zo goed als ondenkbaar dat uw buurman zomaar uw huis zou binnengewandeld zijn en daar überhaupt gefilmd zou hebben wat er gaande was. Daarnaast legt u over deze inval bij u thuis nog een aantal incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid ervan sterk aantasten. Als u gevraagd wordt wanneer deze opname gefilmd werd (en dus wanneer deze inval plaatsvond), antwoordt u 'in oktober of september van dit jaar. Op de tiende zou ik zeggen. Ik weet het niet goed.'. Daarop gevraagd naar de tiende van welke maand, zegt u 'ik heb mijn asielaanvraag gedaan op 10 oktober, dus de tiende dan'. Dan nog eens gevraagd naar de tiende van welke maand, verklaart u 'dezelfde maand van het indienen van mijn derde asielaanvraag. De tiende is het gebeurd van diezelfde maand. Op de veertiende werd het verzonden en de vijftiende deed ik hier derde asielaanvraag'. U wordt daarop gezegd dat u uw derde asielaanvraag indiende op 16 september 2013, waarop u verklaart 'dat betekent dat ik het op 14 september ontvangen heb. Dat betekent dat de politie bij ons thuis kwam op 10 september' (CGVS p. 7). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat u over een dermate ingrijpende gebeurtenis als een inval bij u thuis die dan nog in het geheim werd gefilmd door een buurman niet duidelijk kan aangeven wanneer die precies zou plaatsgevonden hebben.

Er wordt u ook gevraagd wat er gebeurd is nadat het videofragment gestopt is. U zegt dat u dat niet weet en dat u dat niet telefonisch besproken heeft. Eerder tijdens het gehoor had u al aangehaald dat iedereen in Dagestan weet dat telefoons afgeluisterd worden maar als u gevraagd wordt hoe u weet dat ook u persoonlijk wordt afgeluisterd, kan u dit niet zeggen (CGVS p. 7 & p. 9). Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ in het kader van uw derde asielaanvraag dat u vanuit België naar uw familie belt met behulp van een internetprogramma, waardoor u anoniem en zonder herkend te worden kon bellen (verklaring DVZ 3de AA 27.09.2013 vraag 17). Aldus is uw argument als zou u dingen niet

telefonisch kunnen bespreken omdat u afgeluisterd wordt, weinig overtuigend om niet te weten wat er na het stoppen van het fragment nog gebeurd zou zijn. Als de politie nog effectief zou zijn binnengevallen op zoek naar u en u dat wil aantonen aan de hand van dit opgenomen fragment, kan toch verwacht worden dat u weet wat er nog allemaal gebeurd is tijdens deze inval, te meer als u verklaart nog contact te onderhouden met het thuisfront, onder andere met uw moeder en uw zus die aanwezig waren tijdens de bewuste inval (CGVS p. 3). Nog in verband met de inval van de politie bij u thuis, verklaart u dat deze opgenomen inval niet de enige was sinds uw moeder begin 2013 naar Dagestan was teruggekeerd; volgens u is de politie nog twee keer binnengevallen, maar wanneer dat was weet u niet omdat u het niet heeft nagevraagd. Ook over de omstandigheden van die andere bezoeken weet u niets omdat u ook dat niet nagevraagd heeft (CGVS p. 10). Gelet op uw net aangehaalde contact met het thuisfront, is het echter weinig aannemelijk dat u hieromtrent niets zou kunnen vertellen. Dat u zich niet eens zou geïnformeerd hebben over wat er wanneer zou gebeurd zijn, getuigt van weinig interesse in het verloop van uw problemen, wat van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade nochtans verwacht kan worden – dergelijke passiviteit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bovendien weinig goeds.

Ook over de oorzaak van uw problemen legt u een aantal weinig aannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u dat u in 2008 zelf problemen kreeg met de autoriteiten van uw land (u werd onder meer een tijd vastgehouden en gemarteld) omdat men dacht dat u banden had met drie vrienden van uw neef A. G. (...) die rebellen waren. Hoe die drie vrienden van uw neef heten, weet u niet; en even later heeft u het over 'misschien een vierde persoon' die u eigenlijk (ook) niet kent (CGVS p. 3 & p. 12). Over deze personen verklaart u dat ze vermoord werden 'in mei 2008 denk ik, of in april' (CGVS p. 12), terwijl u dit tijdens uw eerste asielaanvraag situeerde in juni 2008 (CGVS 14.01.2009 p. 10). Als u gevraagd wordt van wanneer tot wanneer u werd vastgehouden in 2008 verklaart u dat u zich dat maar vaag herinnert, dat dat misschien twee weken duurde en 'dat was nog voor begin oktober. Dat was eind september of midden september 2008'. Daarop gevraagd of u werd meegenomen of net werd vrijgelaten midden of eind september 2008 verklaart u dat u niet meer zo goed weet wanneer u werd vrijgelaten maar dat het in september was (CGVS p. 11). Het valt echter op dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uw vasthouding wel precies kon situeren in de tijd, nl. ruim een maand: van 4 augustus 2008 tot 10 september 2008 (CGVS 14.01.2009 p. 2, p. 10-11), en dat u daar nu weinig concrete verklaringen over kan afleggen. Nog over uw vasthouding verklaart u dat u werd vrijgelaten dankzij de hulp en de connecties van een oom die u zo had kunnen vrijkopen. Hoe dit allemaal geregeld is geweest, weet u evenwel niet (CGVS p. 12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat uw vasthouding reeds enkele jaren geleden voorgevallen zou zijn, is het toch vreemd dat u nu de grootste moeite schijnt te hebben om dit in de tijd te situeren hoewel u daar eerder wel toe in staat was, dat u niet eens weet hoe de vrienden van uw neef heten (zij waren toch dé oorzaak van uw problemen waardoor u uiteindelijk uit uw land gevlucht bent) en dat u niets afweet van hoe uw oom u precies kon vrijkopen. U verwijst een paar keer naar de psychiatrische behandeling die u volgt (CGVS p. 11), maar zoals hieronder aangetoond (zie onder) vormt dit evenwel geen overtuigende verschoningsgrond waarom u over de oorzaak van uw problemen en uw eigen vasthouding incoherente verklaringen aflegt.

Ook uw vrouw legt over de oorzaak van uw problemen (zijnde uw vasthouding in 2008) – voor haar dé reden waarom jullie uit jullie land gevlucht zijn en waarop ze zich beroept voor haar eigen asielaanvra(a)g(en) – twijfelachtige verklaringen af. Als ze gevraagd wordt van wanneer tot wanneer u werd vastgehouden in 2008, zegt ze dat dat eind oktober 2008 was; volgens haar duurde dat een halve maand. Nog volgens haar verklaringen bedoelt ze dat u eind oktober 2008 (de 29ste of de 30ste) werd vrijgelaten (CGVS vrouw 3.12.2013 p. 3-4) – wat zou impliceren dat u volgens haar werd vastgehouden van ongeveer midden oktober 2008 tot het einde van die maand. Even later echter verklaart uw vrouw dat u werd meegenomen begin augustus 2008. Als haar dan wordt gevraagd wanneer u werd vrijgelaten, blijkt ze zich dit opvallend genoeg niet meer te herinneren 'omdat u na uw vrijlating niet meteen naar huis zou zijn gekomen en jullie in die tijd geen telefonische verbinding hadden met elkaar'. Als ze daarop gewezen wordt op dit verschil in tijd wat betreft het moment van uw meenamen, herhaalt ze dat ze zeker is dat u begin augustus 2008 werd meegenomen, maar dat ze niet weet wanneer u precies vrijkwam 'omdat ze voor de kinderen zorgde'. Daarop zegt ze nog eens dat ze niet weet hoe lang u werd vastgehouden (CGVS vrouw 3.12.2013 p. 4). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Niet alleen valt het op dat uw vrouw het eerst heeft over een vasthouding van ongeveer twee weken eind oktober 2008 maar daarna zegt dat u vanaf begin augustus 2008 werd vastgehouden, het is – gezien de ernst van de feiten en aangezien uw vasthouding dé rechtstreekse aanleiding is van de vlucht uit jullie land – daarenboven weinig aannemelijk dat jullie hierover geen informatie zouden uitgewisseld hebben en uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van het moment van uw vrijlating.

U legt drie psychomedische attesten voor van dokter-psychiater Paul Derboven dd. 6.07.2009, 1.01.2011, 1.12.2012. In de attesten vermeldt de dokter in kwestie dat u lijdt aan een vorm van chronische post-traumatische stress en dat u daarvoor reeds een aantal jaren in behandeling bent bij

hem en geeft hij aan dat het voor u aangewezen is therapie te blijven volgen. In dit verband moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont nooit een oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde bovenstaande anomalieën en incoherenties in uw verklaringen zouden kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Wat dit betreft geeft u immers zelf aan dat de dokter in kwestie de door u ondergane feiten heeft kunnen neerschrijven omdat hij zich gebaseerd heeft op alles wat u hem zelf verteld heeft (CGVS p. 13). Op deze manier vormt het louter neerschrijven van deze feiten door de dokter, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, allerminst een objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.

Over deze psychomedische attesten (waarvan één opvallend genoeg is opgesteld op de wettelijke feestdag 1 januari 2011) dient bijkomend gewezen te worden op een aantal opvallende opmerkingen van uw psychiater, meer bepaald in het attest dd. 6.07.2009. Zo geeft de dokter in kwestie aan dat er geen alternatief is voor de door hem voorgestelde behandeling 'pour la même raison qu'un cercle n'est pas carré', dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren 'parce que nous voyageons tous vers notre mort, mais personnellement je n'ai jamais recommandé d'accélérer le processus' en dat u in uw land geen toegang zou hebben tot een behandeling: 'pour un "terroriste" comme lui, l'accélération passive du processus terminal'. Dergelijke ongefundeerde, soms ronduit sarcastische stellingen en verklaringen van een professionele psychiater over een toch delicaat onderwerp als mentale gezondheid doet bij het CGVS de wenkbrauwen fronsen wat betreft de beroepsernst van de hulpverlener in kwestie.

Volledigheidshalve dient nog gewezen te worden op uw verklaringen en documenten van bij uw tweede asielaanvraag, meer bepaald de attesten van uw studies in Turkije en een huiszoekingsverslag (zie dossier 2de AA). De DVZ nam uw tweede asielaanvraag op 29 juni 2006 niet in overweging omdat geoordeeld werd dat u de documenten die u toen voorlegde reeds had kunnen neerleggen tijdens uw eerste asielprocedure, omdat u enkel kopies voorlegde hoewel u de originelen in uw bezit zou hebben gehad en omdat u bijgevolg geen nieuwe elementen aanbracht met betrekking tot feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure en u geen nieuwe gegevens naar voor bracht die zouden aantonen dat er in uw geval ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Over de documenten die u voorlegde bij uw tweede asielaanvraag dienen bovendien nog een aantal opmerkingen gemaakt te worden. De Turkse attesten dd. 1998 en 1999 tonen aan dat u student bent geweest in Turkije maar dat u hierdoor problemen had in uw eigen land kan hieruit onmogelijk afgeleid worden. Dit geeft u ook zelf aan door te verklaren dat deze documenten niets te maken hebben met uw asielaanvraag en dat dat gewoon om te bewijzen was dat u student was aan de islamitische universiteit in Turkije (CGVS p. 10). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan de aanvankelijk genomen beslissing van het CGVS wat betreft uw eerste asielaanvraag. In verband met het huiszoekingsverslag dd. 14 januari 2009 dient vooreerst opgemerkt te worden dat het slechts gaat om een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan nagegaan worden. U verklaart ook dat de officiële reden voor deze huiszoeking het opsporen van verboden lectuur was maar dat de niet-officiële reden de vragen waren die u op dat moment gesteld werden over uw vermeende medewerking met rebellen. Als u er dan op gewezen wordt dat dit huiszoekingsverslag dateert van 14 januari 2009 en dat u dan al in België was en hoe men u dan vragen kon stellen, verklaart u dat u het over een ander document heeft. Als u daarop in uw papieren op zoek gaat naar dit andere document, blijkt u het niet te kunnen vinden, en verklaart u 'ik heb het waarschijnlijk niet meegenomen. Ik denk dat het bij mij thuis ligt' (CGVS p. 10-11). Dit is echter maar een povere verklaring en handelswijze ter verklaring van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid waardoor deze nog steeds overeind blijft. Deze vaststellingen omtrent dit huiszoekingsverslag, gecombineerd met het feit dat er in uw land een grote mate van corruptie heerst waardoor officiële documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), maken dat dit document niet van die aard is dat het de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zou kunnen herstellen.

Op basis van alle bovenstaande elementen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u in het kader van onderhavige asielaanvraag niet kan aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvra(a)g(en)

incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus; aldus slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot A. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 146 824. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 13 januari 2014. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken toe als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 122 813 van 22 april 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. A.. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Khasavyurt (Dagestan) waar u ook woont. U bent getrouwd met S. A. (...) (O.V. 6.356.221) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: A. A. (...) (O.V. 6.356.221), I. A. (...) (O.V. 6.356.221), J. A. (...) (O.V. 6.356.221) en A. A. (...) (O.V. 6.356.221).

Op 27 november 2008 bent u samen met uw vrouw en uw toen drie minderjarige dochters A. (...), I. (...) en J. (...) in België toegekomen en diende er die dag een eerste asielaanvraag in omdat u door de autoriteiten van uw land beschuldigd werd van hulp aan rebellen – u zou daarmee in verband gebracht zijn vanwege uw neef A. G. (...) en drie van zijn vrienden die vermoord werden in 2008. Als gevolg hiervan werd u zelf ook ruim een maand vastgehouden. Op 28 januari 2009 ging het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag en die van uw vrouw over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) maar de RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 21 april 2009. Op 25 mei 2009 dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in waarbij u een kopie van een huiszoekingsverslag en attesten van uw studies in Turkije neerlegde. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 29 juni 2009 terzake echter om jullie asielaanvragen niet in overweging te nemen. In datzelfde jaar komt ook uw moeder S. A. (...) (O.V. 6.507.413) toe in België en dient er op 13 oktober 2009 een asielaanvraag in, zich baserend op uw problemen. Op 21 september 2012 gaat het Commissariaat-generaal terzake echter over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die door de RVV in beroep bevestigd wordt op 11 januari 2013. Kort daarvoor, op 22 december 2012, werd uw vierde dochter A. A. (...) geboren in België. In januari 2013 keert uw moeder naar jullie huis in Dagestan terug aangezien ze een negatieve beslissing had gekregen. Daar valt de politie nog drie keer binnen op zoek naar u omwille van de feiten in 2008, een laatste keer in september 2013. Na dit laatste incident verblijft uw moeder niet meer thuis maar bij familieleden.

Op 16 september 2013 dienen u en uw vrouw een derde asielaanvraag in die op 5 november 2013 in overweging wordt genomen door het Commissariaat-generaal. In het kader van deze asielaanvraag verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2008 en zich nog steeds te beroepen op dezelfde problemen als tijdens uw oorspronkelijke asielaanvraag; daardoor zou de politie u dus nog een aantal keer zijn komen zoeken bij u thuis in Dagestan.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een originele usb-stick met daarop een videofragment van een politieinval bij u thuis en een internetartikel over uw oom die was meegenomen en drie originele Belgische medische attesten.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd. Deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State, maar meteen een nieuwe, tweede asielaanvraag ingediend. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag in kwestie en staat de beoordeling ervan vast.

Inzake uw tweede asielaanvraag, waarbij u verklaarde dat de door u aangehaalde problemen nog steeds niet beëindigd waren en waarbij u een aantal nieuwe documenten voorlegde (verklaring 2de AA dd. 15.06.2009 vraag 36), werd door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist om deze niet in overweging te nemen. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde inzake uw tweede asielaanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag immers dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw tweede aanvraag niet in aanmerking gekomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, derde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (i.e. het feit dat men u ondervraagd had over uw islamitische studies in Turkije in de jaren negentig en het feit dat u in 2008 beschuldigd werd van hulp aan rebellen omdat u in verband werd gebracht met een aantal vrienden van uw neef die opstandelingen waren, zie 1ste AA + CGVS 3.12.2013 p. 3-5), mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvra(a)g(en) incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de

vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt een usb-stick voor met daarop twee nieuwe elementen: een internetartikel over uw oom S. A. (...) die begin 2013 werd meegenomen en een videofragment van een inval door de politie bij u thuis in Dagestan.

Wat betreft het artikel over uw oom dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat zijn vasthouding niets te maken heeft met uw problemen ('hij is er zeker niet bij betrokken. Wij hebben niets te maken met dit incident. Volgens mij heb ik niets met die zaak te maken', CGVS p. 6). Bijgevolg kan dit stuk bezwaarlijk gezien worden als een element dat zou kunnen aantonen dat de eerdere beslissingen inzake uw eigen asielaanvraag incorrect zouden zijn geweest. Dit blijkt ook uit een aantal verklaringen die u over dit artikel over uw oom aflegt. Zo verklaart u dat u eigenlijk niets wist over dit artikel (noch van het bestaan noch van de inhoud ervan) tot uw neef u hierover vertelde. Die zei u dat het door een mensenrechtenorganisatie werd gepubliceerd maar dewelke weet u niet. U verklaart dat uw oom verdween in januari maar of dat dit jaar was of vorig jaar weet u niet meer. Over de reden van zijn meenamen of over zijn ontvoerders heeft u geen idee (CGVS p. 5-7). Welnu, als de vasthouding van uw oom iets zou te maken hebben met uw problemen – quod non – kan verwacht worden dat u van dergelijke zaken beter op de hoogte bent; te meer omdat u verklaart dat deze informatie over uw oom gemakkelijk op het internet te vinden is (CGVS p. 5 + zie internetartikel toegevoegd aan administratief dossier). Dit is in casu niet het geval.

Wat betreft het videofragment van de inval bij u thuis waarbij uw moeder aanwezig was, dient gewezen te worden op een aantal opvallende vaststellingen hieromtrent die de bewijswaarde ervan sterk ondermijnen. Om te beginnen verklaart u dat het uw buurman was die de opname maakte in het geheim met zijn mobiele telefoon. Op een bepaald moment stopt hij met filmen, volgens u moet hij bang geworden zijn. Als u gevraagd wordt hoe het komt dat uw buurman op het moment van de inval in uw huis aanwezig was, verklaart u dat hij op een bepaald moment bij jullie thuis is binnengestapt en beginnen filmen is, waarmee u bedoelt dat hij pas na de inval door de politie in uw huis is binnengegaan.

Als u daarop gevraagd wordt waarom de politie de buurman binnenliet terwijl ze een inval aan het doen waren, verklaart u dat u dat niet weet en dat 'het bij jullie geen probleem is om erbij te komen, zelfs als er geschoten wordt op de binnenplaats of zo'. Als u nogmaals gezegd wordt dat het toch heel vreemd is dat de politie een buitenstaander toelaat in een huis waar ze bezig zijn met een huiszoeking en dat uw buurman zelfs de man achtervolgt en blijft filmen als die een aanpalende slaapkamer naast de living binnengaat en daar dingen overhoop begint te gooien, verklaart u dat het zo is en dat 'de buurman volgens jullie traditie waarschijnlijk werd binnengelaten omdat enkel uw moeder en zus aanwezig waren en men zo de vrouwen niet bang wou maken en dat de toegang dan niet beperkt is' (CGVS p. 7-9). Het CGVS stelt zich echter ernstige vragen bij deze gang van zaken. In het licht van het harde beleid van de autoriteiten van uw land tegenover rebellen en de soms genadeloze werkwijze van de autoriteiten in de strijd tegen dergelijke opstandelingen, is het bijzonder weinig aannemelijk dat de politie uw buurman zomaar en 'volgens de traditie' zou binnengelaten hebben tijdens de inval in uw huis: in de context van het actuele (on)veiligheidsklimaat in uw land van herkomst is het veel logischer dat de politie de geheimhouding en de integriteit van hun werkwijze tijdens een inval verkiest boven traditie, om aldoende niets aan het toeval over te laten en hun werk te kunnen uitvoeren volgens de bij hen geldende geplogenheden. In deze kan er verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd: daaruit blijkt dat dergelijke 'speciale operaties' tegen vermeende rebellen erop neerkomen dat de ordediensten de verblijfplaats van deze personen omcirkelen en afsluiten of hun wagen klemzetten waarbij er zelfs vaak vuurgevechten ontstaan. Welnu, als de politie op dat moment bij u binnengevallen was op zoek naar u omdat ze u nog steeds verdachten van hulp aan rebellen, is het zodoende zo goed als ondenkbaar dat uw buurman zomaar uw huis zou binnengewandeld zijn en daar überhaupt gefilmd zou hebben wat er gaande was. Daarnaast legt u over deze inval bij u thuis nog een aantal incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid ervan sterk aantasten. Als u gevraagd wordt wanneer deze opname gefilmd werd (en dus wanneer deze inval plaatsvond), antwoordt u 'in oktober of september van dit jaar. Op de tiende zou ik zeggen. Ik weet het niet goed.'. Daarop gevraagd naar de tiende van welke maand, zegt u 'ik heb mijn asielaanvraag gedaan op 10 oktober, dus de tiende dan'. Dan nog eens gevraagd naar de tiende van welke maand, verklaart u 'dezelfde maand van het indienen van mijn derde asielaanvraag. De tiende is het gebeurd van diezelfde maand. Op de veertiende werd het verzonden en de vijftiende deed ik hier derde asielaanvraag'. U wordt daarop gezegd dat u uw derde asielaanvraag indiende op 16 september 2013, waarop u verklaart 'dat betekent dat ik het op 14 september ontvangen heb. Dat betekent dat de politie bij ons thuis kwam op 10 september' (CGVS p. 7). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat u over een dermate ingrijpende gebeurtenis als een inval bij u thuis die dan nog in het geheim werd

gefilmd door een buurman niet duidelijk kan aangeven wanneer die precies zou plaatsgevonden hebben.

Er wordt u ook gevraagd wat er gebeurd is nadat het videofragment gestopt is. U zegt dat u dat niet weet en dat u dat niet telefonisch besproken heeft. Eerder tijdens het gehoor had u al aangehaald dat iedereen in Dagestan weet dat telefoons afgeluisterd worden maar als u gevraagd wordt hoe u weet dat ook u persoonlijk wordt afgeluisterd, kan u dit niet zeggen (CGVS p. 7 & p. 9). Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ in het kader van uw derde asielaanvraag dat u vanuit België naar uw familie belt met behulp van een internetprogramma, waardoor u anoniem en zonder herkend te worden kon bellen (verklaring DVZ 3de AA 27.09.2013 vraag 17). Aldus is uw argument als zou u dingen niet telefonisch kunnen bespreken omdat u afgeluisterd wordt, weinig overtuigend om niet te weten wat er na het stoppen van het fragment nog gebeurd zou zijn. Als de politie nog effectief zou zijn binnengevallen op zoek naar u en u dat wil aantonen aan de hand van dit opgenomen fragment, kan toch verwacht worden dat u weet wat er nog allemaal gebeurd is tijdens deze inval, te meer als u verklaart nog contact te onderhouden met het thuisfront, onder andere met uw moeder en uw zus die aanwezig waren tijdens de bewuste inval (CGVS p. 3). Nog in verband met de inval van de politie bij u thuis, verklaart u dat deze opgenomen inval niet de enige was sinds uw moeder begin 2013 naar Dagestan was teruggekeerd; volgens u is de politie nog twee keer binnengevallen, maar wanneer dat was weet u niet omdat u het niet heeft nagevraagd. Ook over de omstandigheden van die andere bezoeken weet u niets omdat u ook dat niet nagevraagd heeft (CGVS p. 10). Gelet op uw net aangehaalde contact met het thuisfront, is het echter weinig aannemelijk dat u hieromtrent niets zou kunnen vertellen. Dat u zich niet eens zou geïnformeerd hebben over wat er wanneer zou gebeurd zijn, getuigt van weinig interesse in het verloop van uw problemen, wat van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade nochtans verwacht kan worden – dergelijke passiviteit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bovendien weinig goeds.

Ook over de oorzaak van uw problemen legt u een aantal weinig aannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u dat u in 2008 zelf problemen kreeg met de autoriteiten van uw land (u werd onder meer een tijd vastgehouden en gemarteld) omdat men dacht dat u banden had met drie vrienden van uw neef A. G. (...) die rebellen waren. Hoe die drie vrienden van uw neef heten, weet u niet; en even later heeft u het over 'misschien een vierde persoon' die u eigenlijk (ook) niet kent (CGVS p. 3 & p. 12). Over deze personen verklaart u dat ze vermoord werden 'in mei 2008 denk ik, of in april' (CGVS p. 12), terwijl u dit tijdens uw eerste asielaanvraag situeerde in juni 2008 (CGVS 14.01.2009 p. 10). Als u gevraagd wordt van wanneer tot wanneer u werd vastgehouden in 2008 verklaart u dat u zich dat maar vaag herinnert, dat dat misschien twee weken duurde en 'dat was nog voor begin oktober. Dat was eind september of midden september 2008'. Daarop gevraagd of u werd meegenomen of net werd vrijgelaten midden of eind september 2008 verklaart u dat u niet meer zo goed weet wanneer u werd vrijgelaten maar dat het in september was (CGVS p. 11). Het valt echter op dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uw vasthouding wel precies kon situeren in de tijd, nl. ruim een maand: van 4 augustus 2008 tot 10 september 2008 (CGVS 14.01.2009 p. 2, p. 10-11), en dat u daar nu weinig concrete verklaringen over kan afleggen. Nog over uw vasthouding verklaart u dat u werd vrijgelaten dankzij de hulp en de connecties van een oom die u zo had kunnen vrijkopen. Hoe dit allemaal geregeld is geweest, weet u evenwel niet (CGVS p. 12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat uw vasthouding reeds enkele jaren geleden voorgevallen zou zijn, is het toch vreemd dat u nu de grootste moeite schijnt te hebben om dit in de tijd te situeren hoewel u daar eerder wel toe in staat was, dat u niet eens weet hoe de vrienden van uw neef heten (zij waren toch dé oorzaak van uw problemen waardoor u uiteindelijk uit uw land gevlucht bent) en dat u niets afweet van hoe uw oom u precies kon vrijkopen. U verwijst een paar keer naar de psychiatrische behandeling die u volgt (CGVS p. 11), maar zoals hieronder aangetoond (zie onder) vormt dit evenwel geen overtuigende verschoningsgrond waarom u over de oorzaak van uw problemen en uw eigen vasthouding incoherente verklaringen aflegt.

Ook uw vrouw legt over de oorzaak van uw problemen (zijnde uw vasthouding in 2008) – voor haar dé reden waarom jullie uit jullie land gevlucht zijn en waarop ze zich beroept voor haar eigen asielaanvra(a)g(en) – twijfelachtige verklaringen af. Als ze gevraagd wordt van wanneer tot wanneer u werd vastgehouden in 2008, zegt ze dat dat eind oktober 2008 was; volgens haar duurde dat een halve maand. Nog volgens haar verklaringen bedoelt ze dat u eind oktober 2008 (de 29ste of de 30ste) werd vrijgelaten (CGVS vrouw 3.12.2013 p. 3-4) – wat zou impliceren dat u volgens haar werd vastgehouden van ongeveer midden oktober 2008 tot het einde van die maand. Even later echter verklaart uw vrouw dat u werd meegenomen begin augustus 2008. Als haar dan wordt gevraagd wanneer u werd vrijgelaten, blijkt ze zich dit opvallend genoeg niet meer te herinneren 'omdat u na uw vrijlating niet meteen naar huis zou zijn gekomen en jullie in die tijd geen telefonische verbinding hadden met elkaar'. Als ze daarop gewezen wordt op dit verschil in tijd wat betreft het moment van uw meenamen, herhaalt ze dat ze zeker is dat u begin augustus 2008 werd meegenomen, maar dat ze niet weet wanneer u precies vrijkwam 'omdat ze voor de kinderen zorgde'. Daarop zegt ze nog eens dat ze niet weet hoe

lang u werd vastgehouden (CGVS vrouw 3.12.2013 p. 4). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Niet alleen valt het op dat uw vrouw het eerst heeft over een vasthouding van ongeveer twee weken eind oktober 2008 maar daarna zegt dat u vanaf begin augustus 2008 werd vastgehouden, het is – gezien de ernst van de feiten en aangezien uw vasthouding dé rechtstreekse aanleiding is van de vlucht uit jullie land – daarenboven weinig aannemelijk dat jullie hierover geen informatie zouden uitgewisseld hebben en uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van het moment van uw vrijlating.

U legt drie psychomedische attesten voor van dokter-psychiater Paul Derboven dd. 6.07.2009, 1.01.2011, 1.12.2012. In de attesten vermeldt de dokter in kwestie dat u lijdt aan een vorm van chronische post-traumatische stress en dat u daarvoor reeds een aantal jaren in behandeling bent bij hem en geeft hij aan dat het voor u aangewezen is therapie te blijven volgen. In dit verband moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont nooit een oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde bovenstaande anomalieën en incoherenties in uw verklaringen zouden kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Wat dit betreft geeft u immers zelf aan dat de dokter in kwestie de door u ondergane feiten heeft kunnen neerschrijven omdat hij zich gebaseerd heeft op alles wat u hem zelf verteld heeft (CGVS p. 13). Op deze manier vormt het louter neerschrijven van deze feiten door de dokter, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, allerminst een objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.

Over deze psychomedische attesten (waarvan één opvallend genoeg is opgesteld op de wettelijke feestdag 1 januari 2011) dient bijkomend gewezen te worden op een aantal opvallende opmerkingen van uw psychiater, meer bepaald in het attest dd. 6.07.2009. Zo geeft de dokter in kwestie aan dat er geen alternatief is voor de door hem voorgestelde behandeling 'pour la même raison qu'un cercle n'est pas carré', dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren 'parce que nous voyageons tous vers notre mort, mais personnellement je n'ai jamais recommandé d'accélérer le processus' en dat u in uw land geen toegang zou hebben tot een behandeling: 'pour un "terroriste" comme lui, l'accélération passive du processus terminal'. Dergelijke ongefundeerde, soms ronduit sarcastische stellingen en verklaringen van een professionele psychiater over een toch delicaat onderwerp als mentale gezondheid doet bij het CGVS de wenkbrauwen fronsen wat betreft de beroepsernst van de hulpverlener in kwestie.

Volledigheidshalve dient nog gewezen te worden op uw verklaringen en documenten van bij uw tweede asielaanvraag, meer bepaald de attesten van uw studies in Turkije en een huiszoekingsverslag (zie dossier 2de AA). De DVZ nam uw tweede asielaanvraag op 29 juni 2006 niet in overweging omdat geoordeeld werd dat u de documenten die u toen voorlegde reeds had kunnen neerleggen tijdens uw eerste asielprocedure, omdat u enkel kopies voorlegde hoewel u de originelen in uw bezit zou hebben gehad en omdat u bijgevolg geen nieuwe elementen aanbracht met betrekking tot feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure en u geen nieuwe gegevens naar voor bracht die zouden aantonen dat er in uw geval ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Over de documenten die u voorlegde bij uw tweede asielaanvraag dienen bovendien nog een aantal opmerkingen gemaakt te worden. De Turkse attesten dd. 1998 en 1999 tonen aan dat u student bent geweest in Turkije maar dat u hierdoor problemen had in uw eigen land kan hieruit onmogelijk afgeleid worden. Dit geeft u ook zelf aan door te verklaren dat deze documenten niets te maken hebben met uw asielaanvraag en dat dat gewoon om te bewijzen was dat u student was aan de islamitische universiteit in Turkije (CGVS p. 10). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan de aanvankelijk genomen beslissing van het CGVS wat betreft uw eerste asielaanvraag. In verband met het huiszoekingsverslag dd. 14 januari 2009 dient vooreerst opgemerkt te worden dat het slechts gaat om een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan nagegaan worden. U verklaart ook dat de officiële reden voor deze huiszoeking het opsporen van verboden lectuur was maar dat de niet-officiële reden de vragen waren die u op dat moment gesteld werden over uw vermeende medewerking met rebellen. Als u er dan op gewezen wordt dat dit huiszoekingsverslag dateert van 14 januari 2009 en dat u dan al in België was en hoe men u dan vragen kon stellen, verklaart u dat u het over een ander document heeft. Als u daarop in uw papieren op zoek gaat naar dit andere document, blijkt u het niet te

kunnen vinden, en verklaart u 'ik heb het waarschijnlijk niet meegenomen. Ik denk dat het bij mij thuis ligt' (CGVS p. 10-11). Dit is echter maar een povere verklaring en handelswijze ter verklaring van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid waardoor deze nog steeds overeind blijft. Deze vaststellingen omtrent dit huiszoekingsverslag, gecombineerd met het feit dat er in uw land een grote mate van corruptie heerst waardoor officiële documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), maken dat dit document niet van die aard is dat het de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zou kunnen herstellen.

Op basis van alle bovenstaande elementen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u in het kader van onderhavige asielaanvraag niet kan aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvra(a)g(en) incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus; aldus slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de rechten van verdediging, onder verwijzing naar het videofragment betreffende de inval van de politie zoals opgeslagen op de bijgebrachte usb-stick en naar de door haar bijgebrachte psychomedische attesten op de schending van de materiële motiveringsplicht en op de schending van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1.1. Verzoekende partij betoogt dat haar raadsman op 23 januari 2014 een fax naar verwerende partij stuurde met de vraag om haar een kopie van het dossier per e-mail te laten geworden. Verzoekende partij stelt dit dossier niet te hebben ontvangen waardoor zij van oordeel is dat haar recht van verdediging werd geschonden.

2.2.1.2. De Raad stelt evenwel vast dat door de advocatendienst van verwerende partij reeds op 24 januari 2014 bij mail met attachment als bijlage gevolg werd gegeven aan dit verzoek (administratief dossier, stuk 1). De Raad oordeelt dat het niet ernstig is van verzoekende partij om na de feiten te beweren niets te hebben ontvangen zonder dit effectief aan te tonen. Indien het inderdaad zo is geweest dat de raadsman van verzoekende partij een gevraagd document, in casu het dossier van verzoekende partij, niet toegezonden heeft gekregen – quod non – stond het verzoekende partij vrij om dit document alsnog aan te vragen, wat zij heeft nagelaten te doen. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De grief van verzoekende partij dat zij geen beroep kon indienen met volledige kennis van haar dossier mist dan ook feitelijke grondslag.

Betreffende de ingeroepen schending van de rechten van verdediging wijst de Raad er ten slotte nog op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2.1. Aangaande het videofragment betreffende de inval van de politie zoals opgeslagen op de bijgebrachte usb-stick stelt verzoekende partij dat het hier duidelijk de opname betreft van een politie-inval waarbij tevens de politieagent vraagt naar verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat het hier geen 'speciale operatie' betreft daar het hier niet gaat om antiterrorismpolitie vermits de agenten geen bivakmutsen droegen. Verzoekende partij verwijst hiertoe naar stuk 2 als bijlage bij het verzoekschrift.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat de bijlage 2 bij het verzoekschrift enkel een persbericht bevat van een actie van de Russische OMON in de stad Derbente in Dagestan op 15 oktober 2010 waarbij één dode en één gewonde viel en waar onder de tekst een foto staat afgebeeld van een persoon van de veiligheidstroepen wiens hoofd bedekt is met een bivakmuts. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe uit voormeld persbericht kan worden afgeleid dat elke speciale operatie gericht tegen een vermeend rebel steeds door ordetroepen voorzien van bivakmutsen wordt uitgevoerd.

Ten slotte oordeelt de Raad dat aan het videofragment met de politie-inval bij de moeder van verzoekende partij geen bewijswaarde kan worden toegekend daar aan privé-beeldmateriaal – deze opname zou zijn gemaakt door de buurman – geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.3.1. Onder verwijzing naar de drie door haar bijgebrachte psychomedische attesten benadrukt verzoekende partij dat zij problemen heeft om zich een datum te herinneren en dat haar post-traumatische stress "kan uitleggen" dat zij niet alle feiten uitvoering kan vertellen.

2.2.3.2. Dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate door de gebeurtenissen in haar land van herkomst zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn over de feitelijke toedracht uitvoerig te vertellen, laat staan zich een datum te herinneren wordt evenwel in de feiten tegengesproken daar verzoekende partij er bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 januari 2009 perfect in slaagde de exacte data van het begin en het einde van haar vasthouding, meer in het bijzonder van 4 augustus tot 10 september 2008, weer te geven (administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 3, p. 10-11).

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij de specifieke motivering aangaande het niet ernstig kunnen nemen van de door verzoekende partij bijgebrachte psychomedische attesten ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Ook de Raad is van oordeel dat het ongefundeerd en sarcastisch taalgebruik van de betreffende psychiater, meer in het bijzonder waar deze aangeeft dat er geen alternatief is voor de door hem voorgestelde behandeling 'om dezelfde reden dat een cirkel geen vierkant is', dat verzoekende partij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren 'omdat we allemaal op reis zijn naar onze dood, maar ik zelf nog nooit heb aangeraden

dit proces te versnellen' en dat verzoekende partij in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot een behandeling: 'voor een "terrorist" zoals hem, de passieve versnelling van het terminaal proces', niet toelaat het gevoerd psychisch onderzoek ernstig te nemen.

2.4. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er nog steeds in Dagestan sprake is van een onveiligheidsproblematiek en de mensenrechten er door de autoriteiten worden geschonden niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013" van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 23, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan en naar het gegeven dat de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Daarenboven wordt het sterk gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen in Dagestan eveneens bevestigd in het voormelde persbericht en in een uittreksel uit het verslag van Amnesty International van 2012 door verzoekende partij als bijlage 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT